

Sygn. akt III KO 34/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **Z. B.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 12 czerwca 2019 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 11 lutego 2019 r., skierowanym do Sąd Okręgowego w S., Z. B., powołując się wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 31 stycznia 2019 r., IX GC [...], wniósł „ o rewizję” wydanego przez Sąd Okręgowy w S. wyroku w sprawie o sygn. akt II K [...]. W uzasadnieniu stwierdził, w jego ocenie sądy „źle rozpoznały sprawę”, co sprawiło, że został skazany za czyn, którego się nie dopuścił. Pismo potraktowano jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II AKa [...] i przekazano zgodnie z właściwością Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek należy uznać za oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i w związku z tym odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych (w tym sporządzenia i podpisania wniosku przez obrońcę lub pełnomocnika), jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny może zatem mieć miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). Taka właśnie sytuacja występuje w sprawie Z. B.. Jego wniosek, poza samym zgłoszeniem żądania i informacją o sprawie cywilnej i informacji o subiektywnym poczuciu Z. B., że został on niesłusznie skazany, nie zawiera jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na wystąpienie którejkolwiek z przesłanek uzasadniających przeprowadzenie postępowania wznowieniowego.

Pamiętać trzeba, że postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem i weryfikowanie trafności ustaleń faktycznych, na których to orzeczenie zostało oparte, lecz jedynie wykazanie istnienia jednej z wymienionych w kodeksie postępowania karnego podstaw wznowienia.

Zgodnie z przepisem art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem

dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia lub też po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że: skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Złożone przez Z. B. pismo nie niesie ze sobą informacji o wystąpieniu takich okoliczności. W szczególności zaś, nie jest nowym faktem w rozumieniu wymienionego wyżej przepisu wydanie przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 31 stycznia 2019 r. wyroku w sprawie IX GC [...], na mocy którego miało dojść do uchylecia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanym przez Sąd Okręgowy w L. w dniu 29 maja 2015 r., IX GNc [...] i oddalenia powództwa C. [...] Sp. z o.o. w W. przeciwko [...] „T.” Sp. z o.o. w S..

W myśl jednej z naczelnych zasad procesu karnego – zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, sąd ten samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne i nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (art. 8 § 1 k.p.k.). Jak wynika z akt sprawy, której dotyczy wniosek, okoliczności podnoszone w postępowaniu cywilnym znane były orzekającym w postępowaniu karnym sądom obu instancji i były brane przez nie pod uwagę przy orzekaniu o odpowiedzialności karnej Z. B..

Sąd Okręgowy, wypowiadając się przedmiocie zgłoszonego przez obrońcę oskarżonego wniosku o zawieszenie postępowania lub odroczenie rozprawy do czasu pierwszego merytorycznego terminu rozprawy cywilnej, nie uwzględnił go, powołując się na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego (k. 412 – protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016 r.), a do kwestii związanych z toczącym się postępowaniem cywilnym odniósł się też w uzasadnieniu swojego wyroku (k. 436).

Do apelacji obrońcy oskarżanego dołączono odpisy pozwu o zapłatę 41447,74 Euro z dnia 24 kwietnia 2015 r., nakazu zapłaty z dnia 29 maja 2015 r., IX GNc [...], nakazu zapłaty z dnia 9 czerwca 2015 r., IX GNc [...], zarzutów pozwanego do wymienionych nakazów zapłaty.

Treść protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 5 maja 2016 r. (k. 477) oraz uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] (k. 489 – 490) świadczy o tym, że również Sąd odwoławczy zapoznał się z materiałami postępowania cywilnego i ujawnione w nich okoliczności miał w polu widzenia. To oznacza, że wydany w postępowaniu karnym wyrok nie był wynikiem braku wiedzy o istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okolicznościach lecz ich oceny.

Jeżeli jednak wynik postępowania cywilnego przekonuje wnioskodawcę, że został skazany z rażącym naruszeniem prawa, za czyn, którego nie popełnił, to zauważyć trzeba, że wzruszenie wdanego w jego sprawie prawomocnego wyroku jest możliwe jedynie w drodze postępowania kasacyjnego. Zainicjować je mogą wymienione w art. 521 k.p.k. podmioty – Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny oraz Rzecznik Praw obywatelskich.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.

[aw]